

— То ся знае и ставало е; нѣ вые ще назите дано не бѣде.

— Второ, начна пакъ Никола, ные отиваме и ще сме принуждени да ся боримъ до послѣдний край и, кой знае? Може бы, не дай Боже, единъ отъ насъ и да падне, за да ся освободи жертва-та; тогава вые ще бѣдете длѣжни да приглѣдвате неговы-тѣ дѣца, додѣ-то поотрастѣтъ.

Тыя думы Никола каза повече за Желя, а не за себѣ си, зашто-то той бѣше сама душа; нѣ съ това искаше да обезгрыжи Желя да не мысли за дѣца-та си.

Отпистина, това второ условіе позамысли граждани-тѣ; нѣ тѣ пакъ увѣрени на тѣхно-то юначество, още и на Петровый имотъ, като знаяхъ че нѣма да ги оставятъ, съгласихъ ся на исканіе-то имъ.

— Третьо е, продължи Никола, доброволна-та ваша награда, ако направимъ, кое ся обѣщаваме и ако ся върнемъ живо и здраво.

— Бѣдете спокойни и увѣрени на насъ, Желе и ты Никола, рече единъ младъ гражданинъ, сичко що желаете ще ви ся изпълни, само вые направете онова, що ся отъ васъ иска; вървете и не мыслете, че вые отивате да ся напїете съ чуждѣ